

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 4. Recursus ad Deum semper est necessarius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

bant, templa eorum sine curâ, sine incensis, sine sacrificiis, sine sacrificulis desolata visebantur; eorum antea studiosi cultores adversis fortunæ casibus afflicti unius Dei; cœli atque terræ Imperatoris gratiam opemque implorabant, Numen aliud nullum agnoscentes, pene obliti nominum Jovis, Martis, aut Mercurii, inquit Lactantius, quibus divinos prius honores detulerant, pressi malis velut superflua & vana ludibria æstimabant, eum suspirabant à quo solo juvari poterant, in cœlum manus oculosque attollebant, inde medicinam, solatium auxiliumque in doloribus & necessitatibus suis expetebant. Dubitare igitur non possumus, quin natura sibi relicta & permilla proprios sequi motus, recurrat sua sponte ad conditorem suum, nosque ad implorandam ejus omnipotentem misericordiam excitet tacitis quibusdam impulsibus, quos etiam si velimus, cohibere aut dissimulare nequeamus.

§. IV.

Recursus ad Deum semper est necessarius.

Superest nunc ut cogitatione ad nos reflexâ cogitemus attentius hanc singularem naturæ nostræ inclinationem animis nostris inditam ad eum in necessitatibus extremis exquiren-

quirendum auxilium nequaquam permittimus alium
ut illud nullâ urgente necessitate exposcere non
negligamus, quin potius pari ratione noscitur
debet esse incitamento, ut in illo uno speramus
omnem atque fiduciam nostram collocemus. don
quandoquidem ipse semper est æque potens tener
æquè Deus noster, ejus adjutorium sicut sangu
prosperis sive in adversis nobis omnino nis pa
necessarium. Quemadmodum verò natura sap
hî instinctu quem nobis indidit, impellit credi
ad suam opem quærendam cum gravi aliq culis
calamitate opprimimur aut inopinato duci
affligimur, ita quoque mandatum dedit duct
gans nos ut in illo solo spem omnem ponam
mus, illum omni tempore cum filiali amorem
atque fiducia invocemus. At ô cecitas fulsi
nostram! ô corruptos naturæ nostræ motus error
Quot invenimur homines qui nunquam erabi
cælum aspiciunt nisi cum despiciuntur Japo
terra: nunquam potentiam Dei cogitant stian
cum ab impotentia creaturarum cogunt stulti
Verissimè dici potest, quod sicut cujusvis quan
ditionis homines magno ad Deum fervore m. ter
confugiunt ut in subitis malis quibus occi nasci
pantur, opem inveniant aut levamen in d infar
lorum quibus cruciantur, insolita acerbitate tius
ita vix reperiatur qui nullis pressus malis diam
vinam imploret misericordiam, perinde ac men
alium

aliunde satis suppetat opis ut è cœlo petenda
 non videatur. Res sanè est nunquam satis æ-
 stimanda, nunquam dignè deploranda, vide-
 re tot homines tot tantisque cœlestis gratiæ
 donis cumulatos, paternâ plusquam curâ ac
 tenerimofotos amore, pretioso Filii Dei
 sanguine lotos, ejus vivifica carne multis an-
 nis pastos, quos non latet gubernari se infini-
 tâ sapientiâ, procurari sua sibi commoda in-
 credibili studio, amari se unicè ac velut in o-
 culis visceribusq; gestari; nec tamè tantis in-
 duci argumentis, ut Deo fidant, divinoque se
 ductui committant, nec ad eum confugere
 nisi quando spes nulla superest auxilii aliun-
 de obtinendi. Quid est hoc aliud quam con-
 fusissima indignissimaque agendi ratio plena
 errore, cæcitate, insaniâ atque illusionè exe-
 crabili; Profecto nò insipienter nobilis quidâ
 Japon temporibus S. Francisci Xaverii Chri-
 stianam religionem appellavit, audacem
 stultitiam. Nam revera, quid magis arduum
 quam concipere in Deo eam bonitatem ac
 misericordiam quam fides nos edocet, qua
 nasci voluit in vili stabulo, quâ mori in crucis
 infami stipite amore nostri? Quid verò stul-
 tius quâ hujusmodi bonitatem & miser. cor-
 diam Dei credere infinitam erga nos, & ta-
 men minus illi fidere quàm vanitati & insa-
 niis

niis falsis? quod est sequi ignes fatuos qui
in avia & præcipitia ducunt.

§. V.

Exemplum Israëlitarum poscentium sibi regem

NUnquam sine indignatione lego illud
de Israelitis l. i. Reg. narratam hinc
riam, quare fertur quod *Congregati univesi
maiores natu Israël venerunt ad Samuel
dixeruntque ei: Constitue nobis Regem ut iudicet
nos sicut & univese habent nationes. & con
grediatur ante nos & pugnet bella nostra pro
bis c. 8.* Quo facto ostenderunt, licet alio
prætextu peterent, gubernationem Dei
displicere, & si non haberent humanos magis
stratus quorum prudentiâ ac imperio regerentur
n. ore aliarum gentium brevi se ab hostibus
suis oppressum iri. O popule stultice &
que ingrate; Aude sine hanc irrogare Deo iniuriam,
legitimum Dominum tuum abieceris, ne regnet
super vos? In Dei thronum subrogare mortalem?
Fierine potest ut plus fiduciam habeas in homine
mortali vilissimo, quam in potentissimo & immortali
universorum Monarcha? Num expectas aliquando
manum ejus infirmam qui *in digitis suis*
appendit molem terre? Num iustitiam plus ac
sapientiæ, plus fidelitatis & charitatis